

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. S.**
státní příslušností Běloruská republika
bytem v ČR: P.
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2018 č. j. OAM-336/ZA-ZA14-ZA10-PD2-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž mu nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce ve své žalobě odkázal na ust. § 17a odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o azylu a na judikaturu správních soudů týkající se podmínek neprodloužení či odnětí doplňkové ochrany. Měl za to, že v rámci řízení o žádosti cizince o prodloužení doplňkové ochrany nestačí nanovo posuzovat naplnění jednotlivých podmínek pro udělení doplňkové ochrany, je třeba porovnat okolnosti, za kterých byla doplňková ochrana udělena, s okolnostmi danými při rozhodování o jejím prodloužení. Neprodloužit doplňkové ochrany je pak možné pouze v případě, že se tyto okolnosti významným a trvalým způsobem změnily. Byl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

toho názoru, že v jeho případě se tak nestalo. Doplnková ochrana mu byla udělena v roce 2015 z důvodu obecného politického dění a vývoje v Bělorusku po prezidentských volbách v roce 2010, kvůli němuž nebylo možné považovat bezpečnostní situaci v Bělorusku za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. Toto odůvodnění nepovažoval za precizní a specifikující, proč mu ve vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy. Poukázal na to, že podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018 č. j. 4 Az 68/2017-58 *„čím obecnější a neurčitější důvody pro udělení doplňkové ochrany, tím obtížnější odůvodňování jejího neprodloužení lze očekávat.“*

3. Namítal také, že žalovaný nezjistil stav věci, který by byl nezbytný vzhledem k individuálním okolnostem případu a o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle jeho názoru nelze tvrdit, že v Bělorusku došlo ve srovnání s rokem 2015 k takovým výrazným a trvalým změnám, které by odůvodňovaly neprodloužení doplňkové ochrany. V napadeném rozhodnutí sice žalovaný zmínil určité pozitivní trendy ve vývoji politické situace v Bělorusku, avšak nevysvětlil, jaký reálný dopad mají na ochranu lidských práv běloruských občanů. Dále žalobce odkázal na aktuální zprávu Amnesty International předkládanou Výboru OSN pro lidská práva, která popisuje největší obavy organizace na poli lidských práv v Bělorusku za období let 2013-2018; na výroční zprávu Human Rights Watch za rok 2017, vyjádření zvláštního zpravodaje OSN pro lidská práva o situaci v Bělorusku, která je podle něj katastrofální. Z těchto zpráv je podle žalobce zjevné, že ačkoli v Bělorusku došlo k určitým politickým změnám, jejich reálný vliv na ochranu lidských práv běloruských občanů je v praxi zanedbatelný, nelze mluvit o výraznějším zlepšení situace. Žalovanému vytýkal, že nezkoumal, do jaké míry jsou opatření přijatá běloruskou vládou uplatňována v praxi, a poukázal na to, že na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že *„... se stav demokratických institucí a lidských práv během předmětného období nijak zásadně nezměnil.“* Domníval se, že mu v zemi původu může hrozit nebezpečí vážné újmy právě z titulu podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Podle jeho názoru napadené rozhodnutí odporuje povinnosti správního orgánu vyplývající z ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Uvedl, že vzal v úvahu žalobcem tvrzené skutečnosti, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v Bělorusku, vycházel tedy z dostatečně zjištěného stavu věci. Měl za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a že postupoval v souladu s právními předpisy. Byl přesvědčen o tom, že z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že dostal svým povinností při posuzování důvodnosti žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Trval na tom, že v zemi žalobcova původu dochází k pozitivnímu vývoji s reálnými dopady do běžného života občanů, trvalost nastoleného trendu dokládají jednotlivé vnitropolitické události popsane v podkladech pro vydání rozhodnutí i vnější politicko-ekonomický tlak západních států. Vycházel také z konkrétních souvislostí daného případu, hodnotil obavy žalobce, jejichž obecná povaha a nepřesvědčivé zdůvodnění ho nemohly vést k jiným než v rozhodnutí vysloveným závěrům. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a připomněl, že žalobce nebyl vystaven žádným konkrétním problémům se státními orgány v Bělorusku ani po svém návratu z Nizozemí, kde neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu. Z žalobcem předkládaných skutečností nelze dovodit, že by mu mělo v návaznosti na prezentované problémy jeho přítele hrozit nezákonné uvěznění či jiný nespravedlivý postih. Žalovaný trval na tom, že napadené rozhodnutí netrpí namítanými nedostatky. Nedomníval se, že by návrat žalobce do vlasti mohl představovat skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. V průběhu správního

řízení nebyly uvedeny ani prokázány žádné skutečnosti, které by vedly k ponechání udělené doplňkové ochrany. Odmítl, že by byl žalobce zkrácen na svých právech. Poukázal na to, že žalobce má možnost upravit si pobyt na území České republiky pomocí institutů daných zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), k čemuž odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 369/2017-41. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 18. 6. 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2015 č. j. OAM-336/ZA-ZA14-ZA14-2015, rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2016 č. j. OAM-336/ZA-ZA14-LE23-PD1-2015, žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 2. 6. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 9. 10. 2018, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 7. 2018 „Bělorusko – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 27. 4. 2018 č. j. 107603/2018-LPTP „Bělorusko – Pobyt občanů Běloruské republiky (BR) v zahraničí, situace občanů BR po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, sledování občanů BR v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, trestní řád BR – čl. 369-1 „diskreditace Běloruské republiky“, trestní řád BR – čl. 356 „zrada státu“, návrat občanů BR bez dostatečných dokladů do vlasti, pozbytí státního občanství BR“, zprávu Transformačního indexu Bertelsmannovy nadace (BTI) z ledna 2018 o Bělorusku, informaci Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor ze dne 18. 1. 2018 „Bělorusko – Shrnutí uplynulého roku: Bělorusko usiluje o větší národní konsolidaci“, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Bělorusku, rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2018 č. j. OAM-336/ZA-ZA14-ZA10-PD2-2015.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 7. 2015 č. j. OAM-336/ZA-ZA14-ZA14-2015 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2016 č. j. OAM-336/ZA-ZA14-LE23-PD1-2015 byla žalobci podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana o dobu 24 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě, konkrétně dne 2. 6. 2018, požádal žalobce o další prodloužení doplňkové ochrany.
9. Při pohovoru dne 9. 10. 2018 žalobce uvedl, že v roce 2015 požádal o udělení mezinárodní ochrany, neboť měl konflikty s policií. V roce 2008 žádal o azyl v Nizozemí, o čemž policisté věděli, když se pak vrátil, čekali, až se uzdraví (léčil se s tuberkulózou). Poté měl potíže. O prodloužení doplňkové ochrany požádal, protože se v jeho vlasti nic nezměnilo. Jeho kamarád měl nejdříve domácí dohled a teď je ve vězení. Žalobce přijel z Ruska, měl hodně peněz a milice je po něm žádala. Žalobcův kamarád byl dle slov jeho manželky uvězněn kvůli žalobci. S manželkou kamaráda již není v kontaktu, má nového přítele, žalobce ale komunikuje s jeho dcerou, která mu řekla, že její otec je ve vězení a neví, kdy ho pustí. Uvěznili ho před rokem a půl. Když žádal o udělení mezinárodní ochrany,

nevěděl, že jeho kamarád má domácí dohled a že ho pak uvěznili. S kamarádem měli problémy s policií, podstrčili jim drogy, on je stihl vyhodit, ale jeho kamarád nikoli. Poté odjel do Nizozemí, když se vrátil do Běloruska, dozvěděl se, že ho hledají, byl doma, protože se bál, a pak přicestoval do České republiky. V případě návratu do vlasti se obává, že ho dají do vězení, že se mu znovu budou snažit postrčit drogy. Před tímto ho varoval kamarád, jemuž se to stalo a kterému policisté řekli, že když žalobci podstrčí drogy a oni ho s nimi pak chytí, tak kamaráda zproští viny a do vězení půjde žalobce. Jedná se o běžnou policejní praxi. Neví, z čeho obvinili jeho kamaráda, jeho by asi obvinili ze stejné věci. Neví, jaký trest kamarád dostal, pravděpodobně dlouholeté vězení, jinak by si jeho manželka nenašla nového přítele a počkala by na něj.

10. Dále při pohovoru sdělil, že jeho osobní situace se nezměnila, je zdravý, má tady firmu, bude platit daně, chce tady zůstat. Dne 15. 12. 2016 založil společnost S. s. r. o., která se zabývá stavebnictvím. Dne 5. 1. 2018 živnost přerušil, protože nechtěl platit daně. Poté, co přerušil živnost, pracoval v Nizozemí na stavbě. V červenci mu skončila doplňková ochrana, tak ho nikdo nechce zaměstnat, žije z toho, co si vydělal v Nizozemí. Momentálně je hlášený na úřadu práce. Informace o vlasti čerpá od známých, kteří sem přijíždí a říkají mu, že se situace v Bělorusku zhoršuje. Nic se tam nezměnilo, stále vládne Lukašenko. Doplňková ochrana mu v roce 2015 byla udělena, protože mu ve vlasti hrozí nebezpečí, ohroženo je jeho zdraví a svoboda. Nesouhlasí s tím, že by se situace v Bělorusku zlepšila, podle jeho kamarádů je tomu naopak. Lidé nemají co jíst, dobře se mají jen důchodci, kteří dostávají důchod, aby mohli platit nájem. Práce je tam hodně, ale člověk dostane jen 100 euro. Jeho matka pobírá pravidelně důchod 150 euro. Ceny potravin jsou tam stejné jako tady, výplata je ale malá. Dokud je u moci Lukašenko, nic se tam nezmění, situace bude pořád stejná. K moci má nastoupit jeden z jeho synů. Lukašenko je u moci, protože má vztahy s Putinem. Bělorusko má strategické postavení, protože má hranice se západní Evropou. Elektřina a plyn jsou v Bělorusku levnější ve srovnání s Českou republikou, jdou totiž z Ruska, které v Bělorusku navíc staví jadernou elektrárnu. Jeho sestra s manželem odešli do Nizozemí kvůli politickým problémům, její manžel měl opoziční stranu. Mají tři děti, nyní jsou rozvedení a oba mají nizozemské občanství. Žalobce dále sdělil, že v letech 2008-2013 byl v Nizozemí, pak se vrátil do Běloruska a policie ho stejně pronásledovala. Hledala ho v nemocnici, když měl tuberkulózu, proč ho hledají, mu neřekli. Pak ho varoval kamarád, žalobce půl roku nevycházel z domu, poté odjel do České republiky. I teď se tedy obává, že ho budou hledat policisté, když se vrátí do vlasti. V roce 2008 ho vzali policisté do lesa, ohrožovali ho na životě. Bylo to kvůli tomu, že přijel z Ruska, chtěli po něm peníze. Znovu by ho hledali. Matka mu také říká, aby se domů nevracel, že situace je celkově horší. Mluví s ní po telefonu. V Bělorusku jsou odposlouchávány hovory. Jeho příbuzná nadávala po telefonu na Lukašenka a přišla jí potom pokuta. Chce zde zůstat a pracovat.
11. Žalovaný také shromáždil informace o situaci v Bělorusku, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 7. 2018 „Bělorusko – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 27. 4. 2018 č. j. 107603/2018-LPTP „Bělorusko – Pobyťt občanů Běloruské republiky (BR) v zahraničí, situace občanů BR po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, sledování občanů BR v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, trestní řád BR – čl. 369-1 „diskreditace Běloruské republiky“, trestní řád BR – čl. 356 „zrada státu“, návrat občanů BR bez dostatečných dokladů do vlasti, pozbytí státního občanství BR“, zprávu Transformačního indexu Bertelsmannovy nadace (BTI) z ledna 2018 o Bělorusku, informaci

Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor ze dne 18. 1. 2018 „Bělorusko – Shrnutí uplynulého roku: Bělorusko usiluje o větší národní konsolidaci“, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Bělorusku. Žalobci bylo před vydáním rozhodnutí ve věci umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim (protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 25. 10. 2018). Žalobce k podkladům uvedl, že Američané nebudou o Bělorusku nikdy nic vědět, seznámit se s podklady nechtěl, stačí mu jejich výčet, více se nevyjádřil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2018 č. j. OAM-336/ZA-ZA14-ZA10-PD2-2015 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.

12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

13. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
14. Městský soud v Praze připomíná, že rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 7. 2015 č. j. OAM-336/ZA-ZA14-ZA14-2015 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců. Žalovaný odůvodnil její udělení takto: „*Po zhodnocení výpovědi žadatele, posouzení jeho hlavních motivů k podání současné žádosti o mezinárodní ochranu a výše citovaných aktuálních informačních pramenů dospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že vzhledem k nepříznivé bezpečnostní situaci v Bělorusku, která se vybrotila po posledních prezidentských volbách v prosinci 2010, v případě návratu výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany do vlasti nelze jednoznačně vyloučit, že by mohl být vystaven přímému a bezprostřednímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.*“ Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 6. 2016 č. j. OAM-336/ZA-ZA14-LE23-PD1-2015 doplňkovou ochranu podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužil o dobu 24 měsíců, neboť neshledal, že by v Běloruské republice došlo k podstatné změně situace s ohledem na potíže žalobce.
15. Soud dále uvádí, že po posouzení další žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany (žádost ze dne 2. 6. 2018) žalovaný dospěl k závěru, že došlo k takovým změnám situace v zemi původu žalobce ve vztahu k jím prezentovaným potížím, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí.
16. Podle názoru zdejšího soudu vycházel žalovaný z dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), zejména provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil vyjádřit se k důvodům, které ho vedly k podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, k potížím, které ve vlasti měl, a k dalším skutečnostem, které považoval za podstatné; a shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o

zemi žalobcova původu. Zjišťoval jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak ty hovořící v jeho neprospěch (ust. § 50 odst. 3 správního řádu).

17. Žalovaný svůj závěr, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí, opřel především o zprávu Transformačního indexu Bertelsmannovy nadace (BTI) z ledna 2018 o Bělorusku, o informaci Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor ze dne 18. 1. 2018 „Bělorusko – Shrnutí uplynulého roku: Bělorusko usiluje o větší národní konsolidaci“ a o zprávu Freedom House z ledna 2018 o Bělorusku, ze kterých ve svém rozhodnutí obsáhle citoval (srov. str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí). Žalovaný mimo jiné konstatoval: *„Správní orgán nepopírá, že situace týkající se lidských a občanských práv v Běloruské republice není zcela uspokojivá, o čemž hovoří výše uvedené zdroje (např. informace OAMP – Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi či zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2018: Bělorusko), nicméně z dalších podkladů shromážděných správním orgánem jasně vyplývá, že v zemi původu žadatele došlo k takovému zlepšení bezpečnostních poměrů, že s ohledem na jeho osobní situaci již nic nebrání tomu, aby se do své vlasti navrátil.“* Soud upozorňuje například na to, že po parlamentních volbách v roce 2016 se poprvé od roku 2004 staly poslankyněmi též dvě opoziční kandidátky. Při prezidentských volbách v roce 2015 nedošlo k brutálním zásahům proti občanské společnosti ani k uvěznění předních opozičních představitelů. Západní státy uznaly, že v běloruském politickém prostředí došlo k několika zlepšením, spolupráce Běloruska se státy Evropské unie a Spojenými státy americkými se prohloubila. V srpnu 2015 došlo k propuštění politických vězňů. Organizátoři a účastníci nepovolených shromáždění již nejsou odsuzováni k trestům odnětí svobody, ale jsou jim ukládány pokuty. Došlo ke zmírnění státního pronásledování politické opozice, což přispělo k mírnému zlepšení politického prostředí. V roce 2016 přijalo Bělorusko první mezirezortní plán ohledně lidských práv [výše uvedené informace vyplývají ze zprávy Transformačního indexu Bertelsmannovy nadace (BTI) z ledna 2018 o Bělorusku]. Z informace Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor ze dne 18. 1. 2018 „Bělorusko – Shrnutí uplynulého roku: Bělorusko usiluje o větší národní konsolidaci“ dále plyne, že Bělorusko překonalo období ekonomického poklesu. Na konci roku 2017 prezident Lukašenko podepsal dva výnosy, které měly odstranit omezení pro podnikatelskou činnost. Snižuje se také napětí mezi vládními a opozičními příznivci. V roce 2017 též pokračovalo sbližování Běloruska se západními státy. Ve zprávě Freedom House z ledna 2018 o Bělorusku se uvádí, že v posledních letech byly povoleny omezené projevy nesouhlasu, v únoru a březnu 2017 sice byly pozatýkány stovky lidí kvůli účasti na demonstracích proti tzv. příživnické dani (později byli všichni propuštěni), avšak prezident Lukašenko nakonec tlaku podlehl a daň zrušil. Jako forma potrestání demonstrantů je častěji voleno jejich pokutování. V květnu 2017 bylo zaregistrováno politické hnutí „Pověz pravdu“. Některé základní informace o aktivitách vlády jsou zpřístupňovány na internetu. Nezávislí novináři jsou příležitostně schopni vyvinout tlak na úřady. Z uvedeného je zřejmé, že situace v Bělorusku se v poslední době podstatným způsobem zlepšila.
18. K situaci v Bělorusku se v minulosti vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 15. 5. 2020 č. j. 10 Azs 20/2020-40, konstatoval: *„Závěry žalovaného i krajského soudu o nynějším zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku jsou podloženy informacemi uvedenými ve správním spisu. Oproti situaci z roku 2010 již v Bělorusku nedochází k brutálním zásahům proti občanské společnosti. V podrobnostech NSS odkazuje na s. 5 až 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný cituje konkrétní pasáže ze zpráv o zemi původu. Žalovaný své závěry opřel o zcela konkrétní skutečnosti. Zdroje, ze kterých žalovaný vycházel, jsou relevantní, aktuální a důvěryhodné (rozsudek ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, bod 16;*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

k zjišťování a zohlednění informací ve prospěch i neprospěch žadatele pak rozsudek ze dne 30. 6. 2010, čj. 9 Azs 16/2010-229). Ačkoliv je Bělorusko dle citovaných zpráv považováno za autoritářský stát a z hlediska dodržování lidských práv jde o problematickou zemi, neznamená to nutně, že kterýkoliv občan této země je vystaven tomuto negativnímu vlivu (ve vztahu k situaci v Bělorusku srov. např. usnesení ze dne 9. 1. 2020, čj. 7 Azs 168/2019-33, bod 14; či ze dne 29. 1. 2020, čj. 10 Azs 436/2019-28, bod 9).“ Zdejší soud také odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2019 č. j. 60 Az 17/2019-27 (kasační stížnost proti němu byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020 č. j. 9 Azs 31/2020-35 odmítnuta pro nepřijatelnost), ve kterém se uvádí: „Zdejší soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval jednotlivými informacemi a zprávami o zemi původu žalobce, z nichž při rozhodování v jeho věci vycházel, a dospěl k závěru po prostudování v odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedených zpráv týkajících se země původu žalobce, že došlo ke zlepšení dodržování lidských práv, zprávy již nehovoří o bezdůvodném zatýkání odpůrců režimu a hrozbě jejich mučení, oproti zprávám, z nichž těžil žalovaný při rozhodování o udělení doplňkové ochrany v roce 2016, 2014 a 2013. V zemi původu žalobce tak došlo k podstatné změně okolností, za kterých mu byla v roce 2016 prodloužena doplňková ochrana.“

19. V případě žalobce nebyly shledány žádné specifické okolnosti, které by mu bránily v návratu do vlasti. Na str. 6 napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval konkrétním skutečnostem, které žalobce uvedl jako důvody pro podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nelze označit za opozičního aktivistu či aktivistu v boji za lidská práva. Žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany, politicky aktivní byl jen v době před odjezdem do Ruska v roce 2005, přičemž v této souvislosti nečelil žádným problémům. Žalobce sice uváděl, že měl ve vlasti problémy s místní policií v Borisovu kvůli své práci v Rusku, odjezdu do Nizozemí a kvůli podání žádosti o udělení azylu (v roce 2008 ho policisté vyhnali do lesa, kde ho byli a vyhrožovali mu, po návratu z Nizozemí se na něj vyptávali a snažili se mu podstrčit drogy, údajně kvůli němu zatkli a následně uvěznil jeho kamaráda), avšak s vycestováním z vlasti ani s příjezdem zpět nikdy neměl potíže. Žalovaný považoval výpověď žalobce za neurčitou, vágní, žalobce neposkytl žádná konkrétní a relevantní fakta. Neměl tedy za to, že by žalobci ve vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. S tímto posouzením se zdejší soud ztotožňuje a považuje ho za dostatečné.
20. Žalovaný se zabýval též tím, zda žalobci v případě návratu do země původu hrozí postih související s řízením o udělení mezinárodní ochrany nebo za pobyt v zahraničí. Vycházel přitom z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 27. 4. 2018 č. j. 107603/2018-LPTP „Bělorusko – Pobyt občanů Běloruské republiky (BR) v zahraničí, situace občanů BR po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, sledování občanů BR v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, trestní řád BR – čl. 369-1 „diskreditace Běloruské republiky“, trestní řád BR – čl. 356 „zrada státu“, návrat občanů BR bez dostatečných dokladů do vlasti, pozbytí státního občanství BR“. Z posouzení učiněného žalovaným plyne, že potíže mohou mít pouze osoby, které byly před vycestováním předmětem zájmu běloruských úřadů, nebylo zaznamenáno, že by docházelo ke znevýhodňování osob, které v zahraničí požádaly o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl pro běloruské státní orgány zájmovou osobou a že ani z tohoto důvodu žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu (srov. str. 7 napadeného rozhodnutí). I toto hodnocení považuje soud za dostatečné, souhlasí s ním a odkazuje na něj.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

21. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně porovnal okolnosti, za kterých byla doplňková ochrana udělena, s okolnostmi danými při rozhodování o jejím prodloužení, dostatečně posoudil významnost a trvalost změn situace v Bělorusku ve vztahu k důvodu, pro který byla žalobci udělena doplňková ochrana. Svůj závěr, že doplňkové ochrany již není třeba, řádně odůvodnil, přičemž vycházel z relevantních a aktuálních zdrojů. Posouzení žalovaného odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, žalovaný přijal řešení odpovídající okolnostem případu a zároveň neodlišující se od rozhodnutí vydávaných v obdobných případech (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020 č. j. 9 Azs 31/2020-35). Městský soud v Praze tak souhlasí s žalovaným, že žalobci v jeho domovské zemi již nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. června 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.